

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **T. P.,** zastoupené JUDr. Josefem Svobodou, advokátem se sídlem Španielova 1256/63, 163 00 Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, ve věci kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 31. 5. 2005, č. j. 55 Az 140/2004 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále označována jako „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2004, č. j. OAM-3070/VL-19-K04-2003. Rozhodnutím správního orgánu jí nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Ve své kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že nebyly splněny podmínky řízení, na základě kterých může soud rozhodnout ve věci samé, a to z toho důvodu, že žalobkyně nebyla náležitě seznámena s dobou konání soudem nařízeného ústního jednání. Proto se ani z jednání nemohla omluvit. Je přesvědčena, že soud nekonal procesně správným způsobem a jí bylo znemožněno uplatnit svá práva.

Současně v rámci kasační stížnosti požádala stěžovatelka o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření sděluje, že se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. K námitce stěžovatelky uvádí, že stěžovatelka byla k ústnímu nařízenému jednání řádně obeslána, ale k jednání se bez omluvy nedostavila. Žalovaný dále uvedl, že chápe podání kasační stížnosti stěžovatelkou s návrhem na odkladný účinek jako účelový úkon, stejně jako byla i její žádost o azyl a žaloba k soudu. Stěžovatelka si tímto způsobem chce, dle názoru žalovaného, pouze zlegalizovat pobyt na území České republiky.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil, že návrh na zahájení řízení o udělení azylu podala stěžovatelka dne 26. 6. 2003 a pohovor k tomuto návrhu s ní byl proveden dne 30. 9. 2003. Jako důvod své žádosti o azyl uvedla, že když pracovala na městské správě, dostala v roce 2001 od města byt. Poté co došlo ke změně vedení města, byt jí byl odebrán a také v rámci snižování pracovních míst přišla o práci. Pracovníci městské správy jí telefonovali domů a zastrašovali ji tím, že pokud si bude někde stěžovat, nikde žádnou práci nezíská. Uvádí, že neměla kde bydlet, neměla práci ani žádné prostředky na živobytí. Pokoušela se najít práci, také byla evidována na pracovním úřadě, ale bezúspěšně. O azyl, dle svých slov, žádá, protože se nemá kam vrátit a nemá práci. Ve výše zmíněném pohovoru tyto potíže dále upřesnila. S žádostí o pomoc se pokoušela obrátit na milici i prokuraturu, ale nebylo jí vyhověno. Doplnila, že má ještě problémy s manželem, který nesouhlasí s rozvodem, pije, nepracuje.

Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného vyslovenými v žalobou napadeném správním rozhodnutí. V odůvodnění konstatoval, že ve správním řízení byl skutečný stav věci dostatečně zjištěn, když správní orgán vycházel z výpovědi stěžovatelky, ze zpráv o situaci v zemi původu a v podrobném odůvodnění se vypořádal se všemi aspekty důvodů udělení azylu. Krajský soud po přezkoumání věci došel ke shodnému závěru jako žalovaný správní orgán, a sice že žádný z důvodů uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu není v případě stěžovatelky dán.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou včasnosti podání této kasační stížnosti. Krajský soud ve své předkládácí zprávě uvedl, že kasační stížnost byla podána opožděně. Jak však bylo zjištěno z obálky na č. l. 47 soudního spisu, která, jak plyne z údajů na ní uvedených, byla stěžovatelce uložena na poště bez předchozího pokusu o její doručení, nelze v předmětném případě dovodit, že byla písemnost doručena fikcí dle § 50c odst. 4 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“). Ze soudního spisu totiž neplyne, že při uložení písemnosti byly splněny podmínky stanovené v § 46 odst. 3 větě třetí o. s. ř., podle níž bez předchozího pokusu o doručení písemnosti na adresu uvedenou v odstavci 1 lze písemnost uložit, jestliže o to fyzická osoba předem písemně požádá doručující orgán a jestliže podpis na žádosti byl úředně ověřen. Ze soudního spisu neplyne, že o takové doručení stěžovatelka předem písemně požádala

a že její podpis na žádosti byl úředně ověřen. Nutno proto mít za to, že rozsudek byl stěžovatelce doručen až dne 16. 8. 2005, kdy jí byl předán rozsudek přímo u krajského soudu, jak vyplývá z úředního záznamu na č. l. 48 soudního spisu. Kasační stížnost podaná na poštu dne 25. 8. 2005 tak byla podána včas.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. d), s. ř. s., neboť stěžovatelka namítá, že nebyla náležitě seznámena s dobou konání soudem nařízeného ústního jednání [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je stěžovatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v tom, že nebyla náležitě seznámena s dobou konání soudem nařízeného ústního jednání, není dán. Jak ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, krajský soud přípisem ze dne 28. 4. 2005 předvolal stěžovatelku k předmětnému jednání na 31. 5. 2005. Tento přípis jí byl řádně doručen dne 16. 5. 2005 (viz. č. l. 36 soudního spisu), což na doručence stvrdila vlastnoručním podpisem. Stěžovatelka tak byla řádně informována o datu a místu soudního jednání a bylo jen na ní, zda se k soudnímu jednání dostaví. Nedostavila-li se, nelze to považovat za okolnost ke které by došlo z důvodů na straně soudu a která by znamenala porušení procesních práv stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud proto shledal stížní námitku stěžovatelky nedůvodnou. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žalovanému proto nebylo důvodu přiznat právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 in fine ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu